

"Ne moj opet do kasna"....., zabruntala je Ona dok se penjala uza skale za poc lec. A vec je bilo kasno. Nakon odgledanog filma, kad su dica napokon zaspala vec je bilo poprilično kasno. Jan san ipak osta napisat dvi- tri rici na ovoj skatuli, onako dobota za dusu, a i izvrc ovo sto mi se kontuba po glavi. Jer san se eto odluci na niki nacin u zivotu osin onih egzistencijalnih i familijarnih stvari, bavit i drustvenin radom.

"Odluci se jesan. I to svojevorno, da me niko ni tiska i upira da to cinin. I neka,.... ni mi zal. Oduvik san misli da postoju nike stvari u oven nasen zivotu...oko njega....i poradi njega, sto se isplatu cinit. Poradi sebe (za svoju mentalnu gimnastiku i higijenu) a bome i poradi cejadi, drustva, zajednice..., i ko zna cega jos ne, sto te tiska da se su tin pomalo fancedajes. Utopija...ideal....nostalgija...domoljublje...iluzija, ko zna?Ima tega puno sto te ispunjava i sto ti cini voju. Neka ni to ni uvik lako. Da lako,...ma kakvi...vise bi se puti reklo, jedna gruba zaj..... za rec posteno.

Cu san se niki dan s jednon prijateljicom iz Doma. I ona se eto bavi s ovin slicnin stvarima. Ni njen ni lako sve to skupa skonsumavat, jer i ona ima famiju i obaveza. Ali eto i ona se bavi s ovin istin stvarima i ni njen ni tesko. Kako je dobro znat da nisi jedini. A znamo se odavna, jos dok smo ki "omlandinci" zajedno sa ostalin prijateljima bili osnovali "Abraksas"-omladinski teatar, recitali i igrali se kulture na Pijaci. Evo..., dobota me je i vrglo na sentimente. Dobro je....necu sad zapast u eseljenicku patetiku. Ovo je bila samo mala digresija na mladost. Nisto od te mladosti je ostalo u nama pa se eto jos dan danas, na suprotnim stranama svita, svaki na svoj nacin bavimo s ovin stvarima od drustvenog rada misleci (onako za sebe) ...od znacaja. I zakljucili smo slozno, s ovon bokun vremenske distance da ni uvik lako, nadahnuto i uzviseno.

Bavit se s drustvenin radon (kojega li lipega progresivnog naziva), ti je onako uz sput jedna velika zanat, sposobnost, umjesnost. To ti je dobota gore od slikanja na staklu. Zahtjeva vise pacijence nego bost "Vilerov goblen, cinit "Ajfelov toran" od furmili ili slagat brod u boci. Pacijenca...pacijance je kljucna ric za ovu spomenutu vrst posla. Prvo vaja fatigat s cejadima. Jer je to za njih, a pa bez njih i ne mozes. Zato vaja nastojit svakemu ugodit. Nasa cejad su takova (nasa mislin blaska, usud po svitu), da in ni lko ugodit. Sjecan se kako mi je uza otac rec u momentu kad bi ga bi stogod grubo stufa i najidi: "Nego bi te se naprtilo bez rogaca!" Dobro..., ni da sad jan ode govori da smo mi Blacani tovari, nemojte me odma capat za ric. Hocu samo rec da nan ni lako pogodit godu. Uvik ima koji pasji razlog da komungo stogod ni po voji. Ili nisi alavija reka odnosno napisa ono sto si misli napisat, pa to kogo ni alavija razumi i odma se uzviri. Moze bit da nisi kogago pocasti s titulon za koju on misli da mu pripada, pa ni to ni u redu. Moze se dogodit, da recimo covik ne cini ono sto bi mu bi red cinit, za ono sto se je zauze, pa se nike stvari poradi tega ne realiziraju onako kako bi bi red da se realiziraj, ali si ti opet oni sto je kriv. Jer koji te je vrag tanca da pises tamo nike svoje opservacije po ovin fojima,

ili da organiziras koje akcije za koje si misli da su znacajne za svih nas sto smo se nasli ode di smo sada. Vaja stat smiron. Ne se puno tiskat tamo di te godisca za to ne pretendu. Ima ode starijih i pametnijih, sto lipo mogu cinit, sto in je za cinit,... . Ni potriba od novih ideja, od mlaje cejadi (od onih koji baren hocu stogod cinit) i mozda malo vise domoljublja.

Sto ce nan to, kad se i onako po starinsku rece "daleko od ociju, daleko od srca". Bilo bi tih monadi, primjera i slucajeva za spominjat i pisat ali boze moj...oli smo dica. Nismo od jucera da ne znamo da je u ovaken poslu tega uvig bilo. Ni lako svakemu poc niz dlaku. Ispade hoti ili ne hoti da se moras uza koga i ostrugat.... zadit, a pa na koncu i zamirit. Neka nebis hoti, jer to ni potriba. Sto bi i bila potriba? Oli nike stvari nisu za svih nas, za nase dobro u oven daleken svitu i ni se potriba poradi malih sitnih interesa jidit, stufafat i cinit peharac. Ala... i jan san ga ode natresa kako da i san ne znan da i to ni naozbilj. To je uvik... onako,...samo uz sput.

Ali ima i druga strana medaje. Ima u ovakin stvarima (mislin na drustvene, razumimo se) cejadi koje nikad nisi prin vidi, cu ili upozna, pa da prihvate odredjenu ideju, akciju, inicijativu. Kako da ste godiscima govorili o njon. Kako da ste je zajednicki planirali i smisljali jos od lanjskega lita. Takva cejad u pravilu ne pitaju puno. Ne brontulaju,...ne cinu peharac. Oni shvate i dozive stvari pozitivno, dobronamjerno i iskreno. Takva cejad se i zato posotaju bez puno rici i zahtjeva. A zasto? Zato sto valjda i oni viruju da postoje stvari na oven svitu za koje se treba malo zauzest. Koje nan donosu spokoj i duhovni mir na ovan svitu. Sto u nama stvaraju osjecaj pripadnosti onim vridnostima i onim krajevima sto ih zovemo domovinom. Mozda i zato jer su neke osobe bez obzira kakve vokacije one bile zaslužne u nasoj opcoj i drustvenoj svijesti, da ih se treba postivat jer su one sa svojim djelima to zaslužili. Mozda zato jer nisu optereceni sa nikakvim ideoloskim i politikanskim stvarima, nego jednostavno dozivjavaju da ono sto cinu cinu na dobrobit Blata i Hrvaske.

Zato san i osta do ovako kasno za na pisat ovih pet-šest rici. Ne da bi opet koga moga brontulat i mrkocat. Ne... nikako ne poradi tega. Dapace. Pisen ovo jer virujen u cejad, virujen da se nike stvari isplatu cinit, da se isplati zrtvovat malo truda i slobodnega vrimenta i da ipak ovo sve ni puka iluzija. A moze i bit i utopija.

Zdravi i veseli bili, vas Mate!